

Στα Χανιά συντροφιά με έναν νοτάριο

Πότε ήρθε η άνοιξη, πότε μπήκε το καλοκαίρι ούτε που κατάλαβα... Πότε ήρθε ο κορονοϊός, πότε έφυγε, αυτό το κατάλαβα. Το κατάλαβα πολύ καλά. Επίμονος κι αυτός σαν τη ζέστη που σου λιώνει ακόμη και το μεδούλι.

Ξεκουμπίστηκε πάντως και τώρα, καθαρή πια, βρίσκομαι, καλώς εχόντων των πραγμάτων μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, στην ωραιότερη ή σε μία από τις ωραιότερες πόλεις της Ελλάδας, τα Χανιά.

Πόλη φιλική στον πολιτισμό πραγματοποιεί φέτος για πρώτη χρονιά ένα Φεστιβάλ Βιβλίου που από το πρόγραμμά του ακόμη μπορεί να καταλάβει κάποιος πόσο διαφορετικό είναι από τις κοινές διοργανώσεις.

Συγγραφείς και εκδότες από όλη την Ελλάδα, αλλά και ο Γάλλος συγγραφέας και σκηνοθέτης Ερίκ Βιγιάρ συναντιούνται για ένα τετραήμερο σε διάφορα σημεία των Χανίων, συζητούν, προβληματίζονται, ζυμώνονται γύρω από τις εκδόσεις, τα νέα βιβλία, τα θέματα που αφορούν και απασχολούν ευρύτερα τον χώρο.

Μέσα σε όλα αυτά και η παρουσίαση του «Περί της εαυτού ψυχής», του νέου βιβλίου του Ισίδωρου Ζουργού, με τον οποίο η «ΜτΚ» την οποία εκπροσωπεί η

αφεντιά μου, κάνει μία ζωντανή συνέντευξη στο πλαίσιο του φεστιβάλ, τόσο για την καινούρια αυτή έκδοση, όσο και για άλλες παραμέτρους της τέχνης της συγγραφής.

Με κεντρικό ήρωα - αντιήρωα τον Σταυράκιο, έναν νεαρό νοτάριο στην εποχή του Βυζαντίου, ο οποίος, ανήσυχος και χωρίς να επαναπαύεται, περιδιαβίνει σε διαφορετικά μέρη, ο Ζουργός στήνει ένα ιστορικό μυθιστόρημα πολυεπίπεδο και πολυφασματικό που αναδεικνύει θέματα τα οποία αφορούν πολύ τη σημερινή ταραγμένη εποχή μας.

Ένα βιβλίο που σε παρασύρει στις σελίδες του σαν ένα ραντεβού το οποίο δεν θέλεις επ' ουδενί να χάσεις, ένα βάλσαμο για μένα, αφού σε μέρες πιεσμένες, με υποχρεώσεις πολλές και τον ιό να διαπερνά κάθε μου κύτταρο, λειτούργησε εντέλει σαν καταφύγιο, σαν τη μοναδική μου διέξοδο να αναπνέω.

Χαίρομαι που οι εκδόσεις «Πατάκη» μου πρότειναν να συμμετάσχω στην παρουσίασή του, μα πιο πολύ χαίρομαι που γνώρισα έναν άνθρωπο ο οποίος εξελίχθηκε τον εαυτό του μέσα από την τέχνη του. Αυτό ούτε αυτονόητο είναι, ούτε δεδομένο.

Γι' αυτό «Κύριε βοήθει»... που γράφει και ο Σταυράκιος, όταν πλέον μετεξελίσσεται σε συγγραφέα!

Ένα βιβλίο που σε παρασύρει στις σελίδες του σαν ένα ραντεβού το οποίο δεν θέλεις επ' ουδενί να χάσεις, ένα βάλσαμο για μένα, αφού σε μέρες πιεσμένες, με υποχρεώσεις πολλές και τον ιό να διαπερνά κάθε μου κύτταρο, λειτούργησε εντέλει σαν καταφύγιο, σαν τη μοναδική μου διέξοδο να αναπνέω

Της **Κυριακής Τσολάκη**
Δημοσιογράφου